

Radek Pokorný: Z totality do totality. Politický vězeň opět odsouzen. Ani Brežněv nehnal Čechy do Afghánistánu!

- CZ24 News | 31. ledna 2021

ČESKO: Radek Pokorný se zamýšlí nad přelomovým rozsudkem, který ukazuje na slepou uličku, v níž se nachází naši liberální demokraté podporující globální válečné zločiny ve světě

Za schvalování smrti okupačních vojáků z české patroly v Afghánistánu dostal bývalý politický vězeň komunistického režimu, který je dnes již v důchodu, podmínku. Antonín Dobner, kterému je dnes 71 let, se dostal poprvé do vězení za Husáka pro své protikomunistické názory. Po čtyřiceti letech ho tentokrát liberálně demokratický soud odsoudil znovu.

Krajský soud v Plzni ho tento týden potrestal třemi měsíci vězení se zkušební dobou na 18 měsíců za schvalování zabití tří vojáků z české patroly v Afghánistánu, kteří zemřeli po útoku sebevražděného atentátníka v srpnu 2018. „Soud nemá za prokázané, že by šlo o teroristický čin vůči zmiňovaným vojákům. Nebyla zjištěna identita sebevraha, tím pádem nebyla zjištěna ani jeho motivace. Následně se sice k útoku přihlásil Tálibán, ale ten se přihlásí ke všemu, co se v zemi šustne, aniž by v tom měl prsty,“ zdůvodnil předseda senátu Tomáš Mahr, proč soud jednání Dobnera neposoudil jako podporu a propagaci terorismu tak, jak to požadoval státní zástupce, který pro něj navrhoval pět let (!) vězení.

Z totality do totality

Nemůže být absurdnější situace, která velmi dobře ukazuje na podobnost mezi oběma režimy. Kdyby před listopadem 1989 kdokoli veřejně schvaloval smrt sovětských okupantů v Afghánistánu, byl by obžalován úplně stejně a prokurátor by žádal stejný trest jako dnes státní zástupce pro pana Dobnera.

Sovětský svaz byl v očích všech antikomunisticky smýšlejících občanů považován za okupanta a všichni drželi palce partyzánům z Tálíbanu, kteří bojovali spravedlivý boj proti invazním armádám. Rozdíl byl jen v tom, že ani Sovětský svaz si tehdy nedovolil zatahovat do svých velmocenských avantýr své satelity, takže proti mudžahedínům v Afghánistánu stáli pouze sovětští vojáci.

Je celkem logické, že člověk, který zažil atmosféru, kdy obrana Afghánistánu domácími partyzány před SSSR byla považována Západem za boj za svobodu, může těžko dnešním okupantům fandit. Dokladem toho, že mezi dnešní západní a někdejší sovětské imperiální politice není téměř žádný rozdíl, je i to, že drtivá většina velitelů a vůdců Tálíbanu, kteří bojovali proti Sovětské okupaci, vede dnes osvobozenecký boj i proti okupaci americké. Jen s tím, že dnes ji jako „křoví“ doplňují vojáci z několika zemí NATO – mezi nimi i žoldáci z někdejší československé armády, která se mezitím změnila na české expediční sbory.

Zcela v souladu s tímto jasným faktem a zdravým rozumem Antonín Dobner logicky klasifikoval útok jako hrdinský čin domácího odboje, jehož obětí se v tomto případě stali čeští okupanti. To, že vůbec mohl být za svůj postoj a názor stíhán a postaven před soud, přesvědčivě ilustruje geopolitickou transformaci agresivního komunismu. Ten se po převratech koncem osmdesátých a začátkem devadesátých let přestěhoval z Moskvy do Bruselu a Washingtonu a používá tytéž násilné metody v prosazování svých imperiálních zájmů.

Bojovník za svobodu

Antonín Dobner se nemýlí, když vnímá trestní stíhání jako šikanu, kterou proti němu dříve používala Státní bezpečnost za jeho protikomunistické názory. *„Mám pocit, že se vracím staré bolševické časy. Je to otázka mých ústavních práv vyjádřit osobní názor i přes internet. Já ve svých příspěvcích neuvedl žádné podněty k vraždění. Válečný zločin je válečný zločin, ať ho dělá Franta, nebo Pavel. Do Afghánistánu tam šli ti vojáci dobrovolně, a dostali za to dobře zaplacen. Smrt českých vojáků беру jako trest za válečný zločin. Podíleli se na agresi. Žádný gebír od OSN na to neměli,“* řekl před soudem bývalý i současný politicky pronásledovaný český občan.

Sebevražedný atentátník nebyl podle něho žádným stoupencem teroristů z Islámského státu, ale domorodý vesničan, který obětoval svůj život z nenávisti k agresi cizích států. *„Nazval bych ho afghánským národním hrdinou protože odpálit se a zemřít ve prospěch státu, kde byl doma, je hrdinský kousek. Obdobně je u nás za takového hrdinu považován Jan Palach, který se také obětoval ve prospěch státu,“* prohlásil Dobner.

Soud byl Dobnerovou argumentací zaskočen. Nevěděl co si s jeho argumentací počít. Tím spíše, že jej nebylo možné označit za komunistu či zastávce starých pořádků. Antonín Dobner seděl několik let za Husáka. Po propuštění mu napsal otevřený dopis, a poté nemohl jako vysokoškolsky vzdělaný člověk nikde najít práci. Nakonec odešel do exilu. Dnes se mu jeho názory staly znovu osudnými. Po Husákovi se ho rozhodl stíhat za jeho politické názory i „liberálně demokratický“ režim.

Král je nahý

To, že soud zatím nevyhověl skandálnímu návrhu prokurátora na pětileté vězení, není žádné vítězství. Tím by bylo pouze osvobození v plném rozsahu. Relativně nízký trest spíše ukazuje, že odsouzení protikomunistického aktivisty za jeho názory je přece jen příliš silná káva.

Celý případ ale znovu dokumentuje podobnost předlistopadového a současného totalitního režimu – ovšem i jejich rozdíly. Ten brežněvovský sice rovněž uplatňoval diktaturu omezené suverenity, ale přece jen dával svým satelitům více samostatnosti. Současná globální diktatura již usiluje nejen o zničení samotné existence národních států, ale jak prožíváme dnes v covidovém dramatu, jde jí přímo o vyhlazení velké části národní populace a nahrazení domácích importovanými „imigranty“.

Nejde o nic menšího než přetransformování velké části evropského a amerického obyvatelstva v poslušnou masu humanoidů, bez pohlaví, tradic a svědomí, kterou by mohla globální aristokracie snadno zotročit a udělat z nich nevolníky v novém světovém pořádku. Ve své snaze o světovládu naráží však – kromě silícího odporu „doma“ na Západě – také na odpor znásilňovaných národů v zemích jako je třeba i Afghánistán: jeho lid se nepodařilo podmanit Britům, Sovětům a dnes ani Američanům a jejich satelitům bojujícím pod praporem NATO za globální zájmy.

Dnes je již jasné, že otázkou není kdy, ale jak se po vojenském debaklu západní vojska z Afghánistánu stáhnou, aby si při očekávatelném úprku zachovaly zbytky důstojnosti. Aby neopakovaly scény ze Saigonu z dubna 1975, kdy americké vrtulníky spěšně převážely okupační jednotky a jejich kolaborantský domácí personál na letadlové lodě, které se brzy zaplnily lidmi zachraňujícími si holé životy. I proto americká vláda již několik měsíců jedná s Tálibánem, aby Američanům a domácím kolaborantům umožnil alespoň důstojný ústup.

V této fázi se politický proces s antikomunistickým exulantem, který veřejně řekl, že král je nahý, stává fraškou a ostudným vykřičníkem.

Autor: Radek Pokorný

Zdroj: <https://www.protiproud.cz/>